

[Kjær Rasmussen.]

dobbelt husførelse som f. eks. statens tjenestemænd? Jeg siger ikke, at de sidste bliver behandlet overdådigt i så henseende, men hvorfor dog den store forskel? Kunne arbejdsministeren ikke forklare os lidt om de tilgrundliggende årsager til dette skæve forhold?

Nu ved jeg godt, at SF og socialdemokratiet på et tidligere tidspunkt — jeg tror, det var sidste forår — stillede forslag om en ydelse på 20 kr. pr. dag, men heller ikke dette er tilstrækkeligt. Så vidt jeg husker, var tilskuddet til statens tjenestemænd for 3 år siden 24 kr. godt og vel, så det er, ligesom der stadig væk mangler noget her. Men altså, lad os høre årsagen til, at der skal gøres så stor forskel.

Med hensyn til bestemmelserne i § 12: hvad ligger der helt konkret i, at arbejdsformidlingen skal udfolde bestræbelser for at skaffe bolig til tilflyttere? Er det noget som helst andet end pynt? Hvor er forpligtelsen henne? Jeg kan ikke få øje på den. Resultatet bliver naturligvis, at endnu flere kommer til at bo i skurvogne og campingvogne, og hvad det nu ellers er, folk må tage ophold i.

Vi regner med, at der vil komme væsentlige forbedringer under udvalgsbehandlingen, og jeg vil i denne forbindelse ikke undlade at påpege socialdemokratiets meget store ansvar i den henseende.

Hanne Reintoft: Efter at Wechseltmann-udvalget sidste år havde afgivet betænkning, underkastede vi denne lov en alt for hurtig og alt for sjusket revision, og nu skal vi til at rette i den igen. Hvorfor, må man spørge. For at gøre den bedre for de arbejdsløse? For at mildne de regler om deportation, som vækker så dyb og berettiget modvilje? For at forbedre arbejdsformidlingen, der ikke fungerer til nogens, end ikke til arbejdsgivernes, tilfredshed? Nej, det er ikke derfor; hensigten er en helt anden. Arbejdskraften skal gøres yderligere mobil, ydelserne skal ikke forbedres væsentligt, men ghettobyggeriet skal derimod øges.

Lad mig slå fast endnu en gang: vi er og forbliver imod arbejdsformidlingsordningen. Den er uheldig på alle områder, og den virker derefter. For set i det store perspektiv har den kvælt et værdifuldt demokrati, en

værdifuld folkelig administration, der blev udført godt og gnidningsløst af fagbevægelsen. I dag fungerer den kostbart og bureaukratisk.

Der er eksempler nok på dens uheldige sider, og man burde kunne have tænkt sig, at det ville gå sådan. Af ca. 300 arbejdsformidlere har kun ca. 100 beskæftiget sig med arbejdsforhold. Arbejdsformidlingscheferne har 2 måneders kursus bag sig. Arbejdsformidlingen kender ikke arbejdernes og arbejdspladsernes problemer, og vi ved, at arbejdsgiverne i 70-80 pct. af tilfældene kontakter fagforeningerne ved siden af for at drage nytte af deres viden om den enkeltes dygtighed og særlige ekspertise.

Det er også umuligt at få nogen til at tro, at arbejdsformidlingen fungerer upartisk. At arbejdsgiverinteresserne tit varetages ensidigt, har vi også eksempler nok på. En arbejdsgiver kan nægte at tage en anvist arbejder, men en arbejder kan ikke nægte at tage et anvist arbejde. Anvister man f. eks. en faglært arbejder arbejde til 13 kr. i timen, selv om fagets gennemsnit er 20 kr. i området, kan han ikke unddrage sig det uden at få karantæne. Sidste år nævnte jeg et sådant eksempel for murerens vedkommende, nu har jeg et for rørleggernes.

Selvfølgelig ved jeg godt, at dette er regeringens hensigt. Det er arbejdsgivernes regering, og det er hensigten at bibeholde det faktiske slaveri, der efterhånden har bestået i årtier. Det er hensigten at bibeholde den regel, at en arbejdsgiver kan jage en arbejder fra jobbet uden saglig begrundelse, mens en arbejder som den slave, han er i vores samfund, ikke kan sige nej til anvist arbejde. Det er hensigten at genindføre 1930ernes elendige tilstande, hvor folk som kvæg blev drevet land og rige rundt, og endelig er det den klare hensigt — det har arbejdsformidlingen vist — at trykke lønnen.

Vi ved også godt, at man var nødt til at indføre denne arbejdsformidling, og det ved socialdemokratiet nok ikke mindst, fordi hvis vi ulykkeligtvis skulle komme i fællesmarkedet, vil det blive krævet, for her vil man ikke acceptere en folkelig, velfungerende institution som fagbevægelsens anvisningsret.

Vi ved også, at man ved indgangen til fællesmarkedet skal til at indføre tilstande, så man ikke alene flytter rundt på folk i